

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. P.**
bytem B. 593/44, X H. n. M.
zastoupen advokátkou JUDr. Jarmilou Podivínskou
sídlem Krapkova 3, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. KUOK 53641/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 1. 2. 2017, č. j. SMOL/026740/2017/OARMV/DPD/Reg. Tímto rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

2. Přestupku se dopustil žalobce z nedbalosti tím, že dne 5. 10. 2016 v 8.45 hodin v Olomouci na ulici Řepčinská, ve směru jízdy k obci Horka nad Moravou, při řízení motorového vozidla tov. zn. Ford, RZ X, vjel na železniční přejezd v době, kdy byla dávana výstraha dvěma červenými střídavě přerušovanými světly a zvonkem signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, což je zakázáno. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou měsíců.
3. **V žalobě** žalobce namítal, že v rámci provedeného dokazování nebyly poskytnuty dostatečné důkazy k tomu, aby bylo prokázáno, že se skutek, který je kladen žalobci za vinu, stal tak, jak je popsán v napadeném rozhodnutí a oznámení o zahájení řízení. Důkazy provedené výpověďmi policistů neprokázaly skutek nadevší pochybnost. Předně je zcela nelogické, aby si žalobce v dané situaci počínal tak, aby vjel na železniční přejezd v době, kdy viděl a slyšel výstražné zvukové zařízení, a to za stavu, kdy by musel vidět policisty a jejich služební vozidlo. Žalobce v době jízdy nebyl pod vlivem návykových či omamných látek a byl tedy při jasných smyslech. Jak vyplývá z dané situace na místní komunikaci, doložené mapkami, nelze, aby řidič vozidla vyjíždějící z vedlejší komunikace na hlavní komunikaci neviděl policisty, kteří dle svých výpovědí stáli přímo naproti vozidlu žalobce. Navíc se žalobce musel při vjíždění na hlavní komunikaci přesvědčit o tom, že po hlavní komunikaci (z levé strany) nepřijíždí žádné vozidlo, kterému musí dát přednost. Proto se musel žalobce před výjezdem z vedlejší komunikace rozhlédnout, a to na obě strany. Tedy na levou (která je velice přehledná a kde dle výpovědi policisté stáli), pak i na pravou stranu (která je přehledná s obtížemi a dle samotné výpovědi policisty Procházky „zařízení je umístěno špatně, když najíždíte od železáren, není z pozice řidiče téměř vidět na blikající světelné zařízení“).
4. Žalobce namítal, že kromě výpovědí policistů nebyl v rámci dokazování předložen žádný jiný důkaz. A to přesto, že dle tvrzení samotných policistů, zde měl existovat obrazový a zvukový záznam o skutečnostech, které jsou předmětem tohoto řízení. Stejně tak dle tvrzení svědků – policistů měl být tvrzenému skutku přítomen další svědek. Důkaz výpovědí tohoto svědka však nebyl správnými orgány proveden. Žalobce upozornil, že právě u tohoto druhu přestupku je nutno skutek a vinu obviněného prokazovat nejen osobním svědectvím policistů, protože právě v této situaci je možno mít k dispozici využití záznamových zařízení, jak tomu bylo dle tvrzení policistů i v tomto případě. Policisté na místě měli vykonávat preventivní dopravní akci, z čehož plyne, že museli být předem připraveni na to, aby zajišťovali důkazy o případných přestupcích. Právě to, že tato činnost byla zcela záměrná a předem připravená, klade zvýšené nároky na důkazní prostředky. Dle výpovědí samotných policistů nebylo použití záznamového zařízení vyloučeno, naopak záznamové zařízení bylo funkční a zapnuté, a proto není možné v tomto případě usvědčit žalobce výhradně jen na základě výpovědí svědků – policistů, kteří dovedli spáchání přestupku prostým pozorováním. Toto pozorování je ryze subjektivním vnímáním dané situace a nevypovídá o skutečné objektivní realitě.

5. Výpověďmi policistů nebyla v žádném ohledu vyvrácena výpověď žalobce. Žalobce uvedl, že daného dne po ostré zatačce najel na železniční přejezd a v okamžiku, kdy byl na přejezdu, tak se spustilo zabezpečovací zařízení. Žalobce zapnutí zabezpečovacího zařízení (blikající červená světla) neviděl, ze svého postavení (nacházel se právě na přejezdu) jen uslyšel právě spuštěné signalizační zařízení. Žalobce dokončil přejezd železničního přejezdu a pokračoval dál v jízdě. Toto sdělil již dne 5. 10. 2016 v rámci svého vyjádření ke skutku.
6. Žalobce namítal, že není možné důkaz zvukovým a obrazovým záznamem přezkoumat. Tento důkaz sice existoval, ale nadále není, dle výpovědí policistů, uchován. Výpovědi policistů tak nejsou objektivně přezkoumatelné, a proto žalobce namítal nevěrohodnost a přesnost svědeckých výpovědí policistů. Policisté měli k dispozici (resp. bylo pro ně obstarání relativně snadné) takové prostředky, které by mohly zpětně daný skutek objektivně prokázat – obrazový a zvukový záznam, který by prokazoval postavení motorového vozidla žalobce a identifikaci tvrzeného očitého svědka ap. U tohoto druhu přestupku je proto nutné trvat na objektivně přezkoumatelném důkazu. Pokud takový důkaz chybí, není možné shledat žalobce vinným z daného přestupku, aniž by byla porušena základní zásada *in dubio pro reo*.
7. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že námitky jsou totožné s odvolacími námitkami, a s těmi se žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí a na svých závěrech tam vyslovených nadále setrval. Podle žalovaného žalobní námitky jsou jednoznačně vyvráceny materiálem magistrátu žalovaného, ze kterých je patrné, že magistrát postupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, a to při zachování všech procesních práv žalobce.
8. V podání nazvaném **doplnění žaloby** ze dne 29. 1. 2018 žalobce sdělil, že dne 27. 9. 2017 magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, které následně potvrdil žalovaný tak, že odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl. Protože toto rozhodnutí bylo vydáno v příčinné souvislosti s přezkoumávaným rozhodnutím, napadl žalobce i toto rozhodnutí a navrhl soudu, aby projednal obě věci ve společném řízení.
9. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 31. 5. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
10. Soud zjistil **ze správního spisu** z oznámení přestupku ze dne 19. 10. 2016 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Shodně je přestupek popsán v ručně psaném oznámení přestupku, do kterého se žalobce podepsal, ale nevyjádřil.

11. V úředním záznamu ze dne 6. 10. 2016 nstržm. M. P. uvedl, že konali společně s velitelem hlídky nstržm. H. dohled nad bezpečností silničního provozu v Olomouci na ulici Řepčinská, u vlakového přejezdu, z důvodu bezpečnostní akce právě na zmíněné vlakové přejezdy. Stanoviště policistů bylo na parkovišti naproti autobusové zastávce Řepčín, Máchova, u železničního přejezdu č. P 7616. Kolem 8.45 hodin vystoupili z vozidla, přičemž byla dávana zrovna výstraha dvěma červenými střídavě přerušovanými světly a výstraha přerušovaným zvukem houkačky přejezdového zabezpečovacího zařízení. Ze směru od obce Horka nad Moravou k obci Olomouc přijíždělo vozidlo, které bezpečně zastavilo 10 m před železničním přejezdem. Asi po pěti sekundách se k přejezdu přibližovalo osobní vozidlo žalobce, které přijíždělo od areálu starého závodu Moravských železáren a pokračovalo na obec Horka nad Moravou. Žalobce nereagoval na zmíněné signály železničního přejezdu a tento přejezd přešel. Asi po pěti sekundách od projetí projela místem vlaková souprava ve směru od stanice Olomouc - Hejčín ke stanici Olomouc - Řepčín. Po vypnutí signálu železničního zařízení se policisté vydali za vozidlem žalobce a zastavili jej pomocí VRZ a červeného nápisu STOP POLICIE. Žalobce ke sdělenému přestupku sdělil, že signály železničního přejezdu spustily, až byl s vozidlem na kolejích, což už musel přejet. Policisté v úředním záznamu uvedli, že když mu jeho tvrzení vyvrátili, přistoupili k sepsání oznámení o přestupku. Žalobce seděl ve vozidle sám a viditelnost byla dobrá.
12. Podle úředního záznamu ze dne 6. 10. 2016 sepsaného nstržm. R. H. byl popis děje stejný s tím, že vlaková souprava projížděla místem asi po 5 až 10 sekundách od projetí vozidla žalobce, že žalobce byl zastaven nedaleko autobusové zastávky Horka nad Moravou, U Přejezdu; obloha byla zatažená.
13. V oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 12. 2016 je popsán přestupek shodně jako v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku.
14. Nstržm. M. P. vypověděl jako svědek dne 18. 1. 2017 popis děje tak, jak je uveden v úředním záznamu a dále to, že když se vydali za žalobcem, nemohli vozidlo dojet, je-li rychle a zastavili daleko. K otázkám magistrátu svědek vypověděl, že bylo denní světlo, viditelnost byla dobrá, situaci zakreslil do přiložené mapky; dále odpověděl, že vzdálenost služebního vozidla Policie ČR od železničního přejezdu byla asi 20 m (k otázce zástupkyně žalobce). K otázkám zástupkyně žalobce svědek uvedl, že policisté se nacházeli v okamžiku spáchání přestupku u hlavní pozemní komunikace ulice Řepčinská naproti zastávky MHD, a že vzdálenost mezi odbočením vedlejší komunikace od železáren k železničnímu přejezdu byla asi 3 m. K další otázce, kde je umístěno signalizační zařízení, svědek vypověděl, že zařízení je umístěno špatně, „když najíždíte od železáren, není z pozice řidiče téměř vidět na blikající světelné zařízení“. Na otázku právní zástupkyně žalobce, zda zjistili svědka u druhého vozidla, policista uvedl, že svědka hledali, ale nepodařilo se jej vypátrat, registrační značka na záznamu byla ve špatném stavu. K otázce zástupkyně žalobce, zda existuje záznam o přestupku, svědek vypověděl, že ano, že služební vozidlo je vybaveno kamerou a byl pořízen záznam, ale vozidlo bylo postaveno čelem k autobusové zastávce a tedy není záznam o tom, že by přestupce přešel přes přejezd, byl pouze záznam, jak policisté jedou za ním, ale dle závěru velitele nebyl dostatečný, tudíž nebyl stažen a uchován a vzhledem k časovému odstupu již bude přemazán novými záznamy. Po vypnutí motoru se zařízení vypíná. Není záznam ani vozidla stojícího v protisměru před železničním přejezdem, také

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

byl stažen, registrační značka byla nečitelná. Svědek sám ještě k věci uvedl, že ví, že řidič měl v uchu naslouchátko nebo něco takového a tedy neví, zda mohl spuštěné výstražné zařízení železnice slyšet, toho si všiml v době zastavení řidiče a řešení přestupku na místě.

15. Nstržm. R. H. vypověděl jako svědek obdobný popis průběhu kontroly s tím, že sledovali, zda někdo poruší zákaz a přejede přes železniční přejezd, že po projetí vlaku se vydali za tímto vozidlem a následně ho zastavili nedaleko autobusové zastávky Horka nad Moravou u přejezdu. K otázce magistrátu, jaký byla v daný den viditelnost a jaké bylo počasí, svědek uvedl, že bylo pod mrakem, ale viditelnost byla dobrá. Svědek zakreslil situaci do mapky. K otázce magistrátu, z jaké vzdálenosti viděli železniční přejezd, svědek odpověděl, že z 20 až 25 m. K otázce zástupkyně žalobce, jak přesně stáli, svědek uvedl, že stáli na hliněném parkovišti, mezi zaparkovanými vozidly, předložená mapka zcela neodpovídá tvarem danému parkovišti ve skutečnosti. K otázce zástupkyně žalobce, jaký byl časový odstup od příjezdu hlídky na místo spáchání přestupku, svědek uvedl, že to přesně nedokáže popsat vzhledem k časovému odstupu. K otázce zástupkyně, co přesně viděl z jeho pozice, svědek odpověděl, že viděl, jak vozidlo příjíždějící od Horky zastavilo před zapnutým zabezpečovacím zařízením, a poté přijelo od železáren vozidlo žalobce, které přejelo přes železniční přejezd, který měl v provozu zapnuté výstražné zabezpečovací zařízení. Vzdálenost mezi vedlejší komunikací a železničním přejezdem svědek nedokázal odhadnout. K otázce zástupkyně žalobce, kde je na daném místě umístěno a jak je orientováno signalizační zařízení, svědek odpověděl, že to nedokáže odhadnout, jak to vypadá na pozemní komunikaci od železáren, je tam i cyklostezka a ví, že tam je zabezpečovací zařízení směrem k hlavní pozemní komunikaci, ale nedokáže to vše popsat, jaký je úhel a kdo všechno to na daném místě může vidět.
16. Žalobce dne 18. 1. 2017 při jednání uvedl, že s přestupkem nesouhlasí. Daného dne jel z Olomouce od Moravských železáren na Horku, kdy po ostré zatáčce najel na železniční přejezd, a když byl na přejezdu, spustila se světla zabezpečovacího zařízení, tak nemohl zastavit a rychle přejezd přejel. Žalobce pokračoval dál v jízdě, kdy ho asi po dvou kilometrech dojelo vozidlo Policie ČR, které blikalo majáky. Žalobce nevěděl, zda jde o něho, tedy jen přibrzdil a až ve zpětném zrcátku viděl nápis STOP, tak zastavil. Policistům žalobce vysvětlil, že mu světla začala blikat až na přejezdu, ale oni tvrdili, že to začalo již dříve. S tím žalobce nesouhlasil a do vyjádření se nevyjádřil, jen ho podepsal. Žalobce prvně zapnutí zabezpečovacího zařízení uslyšel, ale ze svého postavení ho neviděl. Žalobce měl v uchu sluchátko od telefonu, ale to nebylo zapnuté v době, kdy jel přes železniční přejezd. Zástupkyně žalobce uvedla, že se žalobce přestupku nedopustil, že nebyly poskytnuty relevantní důkazy k tomu, aby byl skutek prokázán. Zástupkyně žalobce namítla, že nebyly předloženy žádné jiné důkazy než svědecké výpovědi a nebyl vyslechnut svědek události. Navíc sám policista uvedl, že zařízení je umístěno špatně a není z pozice řidiče v daném místě vidět na světelné zařízení. Druhý policista nedokázal popsat, jaký je úhel, jak je orientováno zařízení a kdo všechno ho může na daném místě vidět. Protože vzdálenost od vedlejší komunikace od železáren k železničnímu přejezdu je asi 3 m, je tato vzdálenost bezprostřední a žalobce výstražnou signalizaci zaznamenal až v okamžiku, kdy se nacházel přímo na železničním přejezdu. V době odbočování žalobce – viz mapka – výstražné signalizační zařízení nebylo ještě v provozu, neblíkalo. Žalobce zaznamenal spuštění signalizačního zařízení, a to výhradně sluchem, až když se nacházel na

železničním přejezdu. Toto jeho tvrzení odpovídá tvrzení, které bezprostředně po zastavení sdělil policistům.

17. **Magistrát v rozhodnutí** ze dne 1. 2. 2017 mimo jiné uvedl, že z evidenční karty žalobce zjistil, že žalobce je od roku 2003 držitelem řidičského oprávnění skupin B1, B. V evidenční kartě řidiče má žalobce zapsán jediný záznam o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti v dopravě, který je starší tří let. Magistrát vyhodnotil, že svědecké výpovědi se shodovaly do všech detailů, shodovaly se mezi sebou navzájem a i s úředními záznamy, každým samostatně. Policisté prováděli kontrolní činnost při výkonu svého povolání, ze zákonné povinnosti a nemají na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu. Proto magistrát hodnotil jejich výpovědi a spisový materiál Policie ČR jako pravdivé a věrohodné a při rozhodování z těchto svědeckých výpovědí vycházel. Policisté se shodli na popisu skutkového děje i na tom, že v době, než projel žalobce přes železniční přejezd, stálo již z druhé strany jiné motorové vozidlo, které zastavilo v důsledku zapnutí výstražného zařízení železničního přejezdu. Oba policisté se shodli, že v rozmezí několika vteřin po průjezdu vozidla žalobce přes železniční přejezd projel daným místem osobní vlak. Zástupkyně žalobce provedené důkazy zpochybňovala a namítala nepředložení záznamu pořízeného vozidlem Policie ČR na místě i neztotožnění dalšího svědka. Navíc označila výstražné zařízení železnice v daném místě za nesprávně umístěné, nemohlo být žalobcem z místa jeho nájezdu na pozemní komunikaci viditelné. Žalobce tvrdil, že v době jeho příjezdu k železničnímu přejezdu nebylo v činnosti. Tato tvrzení zástupkyně žalobce a žalobce samotného považoval magistrát za účelové ve snaze vyhnout se trestu. Oba policisté řádně a do detailů popsali sled událostí a jejich výpovědi se shodovaly s pořízenými úředními záznamy. K tvrzení žalobce, že z jeho strany nebylo signalizační zařízení viditelné, magistrát uvedl, že povinností každého řidiče před vjezdem na železniční přejezd je počínat si zvláště opatrně a zejména se přesvědčit, zda může železniční přejezd bezpečně přejet. Ze znalosti daného místa v rámci své činnosti magistrát věděl, že dané signalizační zařízení není vybaveno bílým světlem, tudíž je povinností řidiče daným místem jet rychlostí nepřevyšující 30 km/h. Při nájezdu žalobce od Moravských železáren na ulici Řepčinská měl žalobce asi 3 až 4 metry k signalizačnímu zařízení. Dle popisu svědků z protější strany železničního přejezdu již stálo jiné vozidlo v době, kdy žalobce k přejezdu přijel. Následně pak po průjezdu žalobce přes železniční přejezd s odstupem pouhých vteřin projel vlak. Pokud by bylo, jak tvrdí žalobce, signalizační zařízení ze směru jeho jízdy špatně viditelné, měl si počínat ještě s větší opatrností a nevjíždět na železniční přejezd bez toho, aby se přesvědčil, že zabezpečovací zařízení není v provozu. Navíc výstražné železniční zařízení je spouštěno s velkým časovým odstupem, tedy žalobce musel prokazatelně projíždět v době zabezpečovacího zařízení v chodu, neboť jeho průjezd pouhých několik vteřin před příjezdem vlaku svědčí v jeho neprospěch a jde o účelové tvrzení. Svědecké výpovědi magistrát vyhodnotil jako dostačující, svědci se shodli i na dalších skutečnostech, které byly pro rozhodování o přestupku podstatné. Magistrát jejich výpovědi považoval za pravdivé a věrohodné, a proto konstatoval prokázání skutku, který byl kladen žalobci za vinu. Žalobce porušil § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona o silničním provozu.

18. Obsah odvolání byl obdobný jako obsah žaloby.

19. Žalovaný v **rozhodnutí o odvolání** dospěl k závěru, že přestupek žalobce byl bezprostředně zjištěn policisty v souvislosti s výkonem jejich pravomoci. Policie ČR je orgán ze zákona zmocněný k výkonu dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Výpovědi policistů se shodovaly. Oba svědci nezávisle na sobě pozorovali z pevného stanoviště v bezprostřední blízkosti železničního přejezdu se zabezpečovacím zařízením předmětný děj. Uvedené zjištění pak také bylo samotným důvodem stíhání vozidla žalobce a jeho následné kontroly. Bez povšimnutí nelze ani přejít, že se jednalo o cílený dohled v daném místě zaměřený na porušování pravidel, kdy řidič nesmí vjíždět na železniční přejezd v době podávání výstražného znamení. Současně další skutková zjištění popsaná svědky, tedy že v době činnosti zabezpečovacího zařízení řidič jiného vozidla jedoucí z opačného směru zastavil před tímto přejezdem či po projetí přejezdu vozidlem žalobce asi po pěti sekundách projel daným místem vlak svědčí zjištěnému stavu a upevňuje verzi zachycenou policisty.
20. Z uvedených důvodů pro žalovaného bylo irelevantní, zda dané jednání bylo zadokumentováno prostřednictvím videozáznamu pořízeného ze služebního vozidla Policie ČR. Pokud by záznam nebyl součástí spisového materiálu policejního orgánu, pak je třeba vycházet z podkladů obsažených ve spise. Ani úřední záznam zpracovaný následně po zjištění přestupku ani vlastní oznámení, které obsahuje prvotní informace zachycující okolnosti daného případu, tuto informaci nenesou. Pokud takový videozáznam fakticky pořízen v daný okamžik byl, což bylo mimo jiné potvrzeno i svědeckými výpověďmi, pak i tato skutečnost sama o sobě nedokládá, že záznam byl pro další použití upotřebitelný. Dle výpovědi svědků bylo policejní vozidlo natočeno mimo záběr dotčeného místa. Za daného stavu nebylo třeba v tomto směru provádět další dokazování a šetření, zda videozáznam existuje a proč nebyl použit v řízení jako důkaz.
21. Podstatné ve věci je, že policisté poskytli k věci svědeckou výpověď, na jejímž obsahu se shodli. Tyto události vnímali policisté subjektivně a nezávisle na sobě. Namítaná pochybnost byla svědeckými výpověďmi rozptýlena natolik, že lze mít zjištěný stav věci za spolehlivě prokázaný. Žalovaný se v závěrech ztotožnil s magistrátem, který tato zjištění potřebným způsobem popsal.
22. K námitce žalobce, že v případě přestupků pozorovaných pouhým okem je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, toto nebylo v daném řízení nijak popřeno. Žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že šlo o pozorování učiněné dvěma policisty současně z pevného stanoviště mimo vozidlo, kdy předmětem sledování bylo vozidlo žalobce a pozorovací podmínky nebyly nijak sníženy, ať již vlivem počasí či překážky. Toto pozorování bylo natolik zaměřené, že oba svědci bez pochybností byli schopni spolehlivě popsat dané jednání a zaznamenat ho v rámci dokazování do předložené situační mapy s dopravní situací v dotčeném místě.
23. Vzhledem k tomu, že výpovědi obou policistů jsou konzistentní a ve vzájemném souladu, žalovaný přisvědčil magistrátu, že výpovědi jsou zcela věrohodné. Žalovaný neshledal žádnou okolnost, a ani žalobce ji netvrdil, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů. Za tuto domněnku zajisté nelze považovat jen to, že skutkové okolnosti nebyly zaznamenány prostřednictvím videozáznamu či fotograficky.
24. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

25. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 5. 10. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 1. 6. 2017.
26. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
27. Sporná byla v souzené věci otázka, zda byl předmětný skutek spáchán a prokázán. Na jedné straně stálo tvrzení žalobce, že na železniční přejezd vjel v době, kdy ještě nebyla spuštěna signalizační zařízení. Na druhé straně opačné tvrzení žalovaného, tedy že žalobce vjel na přejezd v době, kdy už byla dávana výstraha zvukovými a světelnými signály.
28. Podle § 28 odst. 1 zákona o silničním provozu *před železničním přejezdem si musí řidič počínat zvlášť opatrně, zejména se přesvědčit, zda může železniční přejezd bezpečně přejet.*
29. Podle § 28 odst. 3 zákona o silničním provozu *ve vzdálenosti 50 m před železničním přejezdem a při jeho přejíždění smí řidič jet rychlostí nejvýše 30 km.h-1. Svítí-li přerušované bílé světlo signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, smí 50 m před železničním přejezdem a při jeho přejíždění jet rychlostí nejvýše 50 km.h-1. Při přejíždění železničního přejezdu nesmí řidič zbytečně prodlužovat dobu jeho přejíždění.*
30. Podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu *řidič nesmí vjíždět na železniční přejezd je-li dávana výstraha dvěma červenými střídavě přerušovanými světly signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení.*
31. Podle § 29 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu *řidič nesmí vjíždět na železniční přejezd je-li dávana výstraha přerušovaným zvukem houkačky nebo zvonku přejezdového zabezpečovacího zařízení.*
32. Jednání žalobce bylo v daném případě prokázáno výpověďmi policistů. Jejich výpovědi pak korespondovaly s oznámeními o přestupku a úředními záznamy. Výpovědi zasahujících policistů, jak bylo citováno výše, byly podrobné, v podstatných údajích o skutku přesvědčivé, konzistentní, vzájemně souladné a nevzbuzovaly pochybnosti. Žalobce svou verzi ničím neprokázal, ani nenavrhoval takové důkazy k prokázání jeho tvrzení, které by mohly do zjištěného skutkového stavu vnést relevantní pochybnosti (jako např. svědeckou výpověď nezávislého svědka, kamerový záznam ze svého vozidla, pouliční kamery apod.).
33. Za daného stavu soud souhlasí se správními orgány v tom, že skutkový stav byl dostatečně prokázán, v souladu s § 3 a § 50 a násl. Správní orgány vyvodily správné skutkové závěry, vybraly správně porušené právní předpisy a pod ně subsumovaly zjištěný skutkový stav.
34. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrval k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011–70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22*

zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.

35. V posuzovaném případě byla věrohodnost výpovědi policisty M. P. umocněna ještě detailem, že si všiml, že žalobce měl na uchu „naslouchátko nebo něco takového“, což žalobce potvrdil, že šlo o sluchátko, ke kterému uvedl, že bylo napojeno na mobilní telefon, avšak nebylo v provozu. V tomto kontextu platí věrohodnost výpovědi jmenovaného policisty tím spíše.
36. Z výpovědí policistů dále vyplynulo, že na opačné straně železničního přejezdu zastavilo vozidlo na pokyn signalizačního zařízení, a to v době, ještě než místem se železničním přejezdem projížděl žalobce. Je obecně známou skutečností, že signalizační zařízení vydává zvukové i světelné znamení pro obě strany ve stejnou dobu. Opak nebyl tvrzen, ani prokázán. Z uvedeného se podává, že signalizace fungovala tak, jak tvrdili policisté, a zvuková a světelná znamení byla dávana včas. Ostatně, žalobce nepopíral, že na opačné straně přejezdu bylo jiné vozidlo, které na znamení zastavilo.
37. Pokud žalobce tvrdil, a policisté tomu přitakali, že zatáčka k železničnímu přejezdu je ostrá, tím spíše měl žalobce přejíždět přes železniční přejezd se značnou opatrností.
38. Žalobce při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznesl žádnou pochybnost tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013–37, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013–35, nebo ze dne č. j. 2 As 121/2011–90).
39. Za situace, kdy ve správním řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost výpovědí jediných svědků přítomných u spáchání přestupku, nemá soud za to, že by otázka viny žalobce nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází

v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, publikované pod č. 22/1968 Sb. NS, a ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, publikované pod č. 37/1971 Sb. NS. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo na místě, neboť správní orgány jednoznačně vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek skutečně stal způsobem popsaným ve výroku rozhodnutí.

40. K doplnění žaloby ze dne 29. 1. 2018 soud poukazuje na to, že návrh na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2018 byl zaevidován jako nová žaloba, kterou však žalobce i přes výzvu nedoplnil a návrh byl odmítnut (sp. zn. 72 A 13/2018).
41. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, neboť byly podrobně zdůvodněny a i s tímto zdůvodněním obou správních orgánů se soud plně ztotožnil.
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení.

Olomouc 2. května 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně